

Опълченцитѣ минаватъ Дунава по мостъ. По примѣра на Ботевата чета всички падатъ на колѣне, цѣлуватъ бащината земя и горещо се поздравляватъ единъ другъ.

Генералъ Гурко.

— Да живѣе Нова и Свободна България!—вискать всички и се прегръщатъ.

При опълченцитѣ идва генералъ Гурко и имъ каза, че тѣ ще идатъ съ неговия коненъ отрядъ да превзематъ Търново. Ала докле тѣ пристигнатъ пешъ, генералъ Гурковитѣ войски вече превзематъ града и заминали за Стара-планина да усво-

ятъ проходите.

На 37 юний опълченскитѣ дружини, предвождани отъ генералъ Столѣтовъ, съ развѣто самарско знаме пристигатъ въ старата българска столица. Стъ 1393 г. тая столица не бѣ виждала български войници. Тя помни войници стари, съ каски на глава, съ мечове на поясъ, съ копия, съ стрели и лжкъ презъ рамо, а сега следъ 484 години Търново посрѣща напети момци въ черни сукнени дрехи, съ високи лѣскави ботуши на нозе, съ агнешки калпаци съ зелено дѣно на глава, а върху калпака на чело златенъ кръстъ. Въ ржка всѣки войникъ носи тежка пушка съ щикъ на върха.

Старото Търново шуми и се вълнува. То цѣлото е потънало въ знамена. Балконъ, чардаци, прс-